

KÁNTOR ZSOLT

József Attila-rajzok

Reggel egy falevelet talált az ágyában.
 Szóló, mondta és felkelt.
 A must rászáradt, kommentálta az angyala.
 Ha jobban megnézzük. VÉR.
 Így Ő.
 Jolán szerint piros filctoll.
 Egyébként nem kell törődni ezekkel a tinta-
 Foltokkal különösebben.
 A Seol ollóval a kezében mászkált
 A balkonon és bekiabált:
 Ez egy álom,
 Az angyal integetett:
 Ne higgyenek a sötétségnek!

Szarvas Gospel József Attilának

Képlékeny az elme, a szív is nyitott.
 Fadette segít: titok.
 „Enyhébb” kísérletek. Mondja és benyit.
 Szavak, szavak, estek ti még szent kézbe!
 Morog a Gazda.
 Amikor le akartuk volna „csukni” a diszkurzus „fedelét”. Hát akkor ne
 bontsunk sátrat, maradjunk meg a Logoszban, azaz a Szélben. Hadd
 söpörje ki a fejből az előítéleteket az égi „manna”. Mert a szél maga
 a beszélgetés, ha a Logosz benne van. A Logosz valóban szellemet
 hordoz önmagában is. Jó, friss, üde attitűdöt.
 A Nagy Interpretátor bólogatott, de mást mondott.

A Gospel evangéliumot jelent. Jó hírt, amely életet ad, életet visz a dolgokba. Örömet, kegyelmet, szeretetet, béketúrést (salom!), megkönnyebbülést, oldódást és gyöngédséget. Hoppá. Itt valamit eltitkol a „nyelv”. Ahelyett, hogy beszélne, fecseg. Nem előzi meg a gondolatot a „kijelentés”. Ezt úgy kell „megérteni”, mintha nem akarnánk „tőle” semmit. És menni fog. Ezt már Fadette mondta, akinek „NAGYON FÁJT!” A Gazda pedig nem tűri, Hogy fecsejjen a felszín!

